

Sygnatura akt VIII Ga 543/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Górnik

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2018 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. W.

przeciwko B. C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 23 czerwca 2017 roku, sygnatura akt V GC 809/16

oddala apelację.

Sygn. akt VIII Ga 543/17

UZASADNIENIE

Powód Z. W. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Zakład Usług (...) w S. wytoczył powództwo przeciwko pozwanej B. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod firma (...) w S. o zapłatę kwoty 5.027,24 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 4849,62 zł od dnia 25 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zawarł w dniu 10 sierpnia 2015 r. ze stroną pozwaną umowę o roboty budowlane, której przedmiotem była rewitalizacja parku wokół Domu Pomocy Społecznej w T.. Powód po wykonaniu na rzecz pozwanej prac ziemnych wystawił fakturę VAT na kwotę 4.849,62 zł której pozwana nie opłaciła. Powód wskazał, iż na podstawie art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych uzasadnione jest żądanie od pozwanej nadto kwoty 177,62 zł, stanowiącej równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym przedmiotowe świadczenie pieniężne określone fakturą stało się wymagalne, tj. w okolicznościach rozpatrywanej sprawy według kursu z dnia 29.01.2016 r., wynoszącego 4,4405 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwana B. C. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, że strony łączył stosunek umowny, którego treść kształtowała umowa o roboty budowlane z dnia 10 sierpnia 2015 r., w której zleciła powodowi roboty budowlane - wykonanie ogrodzenia z cegły klinkierowanej wraz z fundamentem betonowym według kosztorysu w ramach rewitalizacji parku wokół Domu Pomocy Społecznej w T.. Termin wykonania przedmiotu umowy został określony na dzień 20 września 2015 r., a wysokość wynagrodzenia na kwotę 24.553,46 zł brutto. Zgodnie z ustaleniami, powód wykonywał prace z materiałów dostarczonych przez pozwaną, przy użyciu własnych urządzeń, przy czym zobligowany był zgłaszać na piśmie, odpowiednio wcześniej, zapotrzebowanie na materiały, czego

jednak nie czynił. Pomimo upływu terminu końcowego dla wykonania prac, nie zostały one zakończone. Nadto na skutek niewłaściwie wykonanych prac doszło do przegłębienia fundamentu. Pozwana wskazała, iż wynikający z zawartej umowy obowiązek wykonania fundamentów powód uznał za roboty dodatkowe i wystąpił o zmianę wynagrodzenia, gdy tymczasem wskazywane przez powoda roboty wynikały wprost z zawartej umowy, dokumentacji projektowej oraz kosztorysu. Pozwana wskazała, że wielokrotnie wzywała powoda do nadrobienia opóźnień i realizacji umowy, a ostatecznie dokonała naliczenia kar umownych za niedotrzymanie terminu zakończenia przedmiotu umowy, które potrąciła z wierzytelności powoda.

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. zasądził od pozwanej B. C. na rzecz powoda Z. W. kwotę 5 027,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty (...),62 od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, zasądził także od pozwanej na rzecz powoda kwotę 250 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana zaskarżając go w całości i zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 498 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że przesłanki potrącenia nie istniały, w sytuacji gdy zgłoszono skutecznie zarzut potrącenia;

II. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, a mianowicie:

1. art. 217 § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłego, w sytuacji gdy rozpoznanie sprawy wymagało wiadomości specjalnych dla ustalenia:

a) zakresu prac koniecznych do wykonania kompletnego ogrodzenia zgodnie z zasadami sztuki budowlanej;

b) czy wykonanie robót ziemnych koryta oraz ścian fundamentowych z bloczków betonowych było robotami dodatkowymi, czy też stanowiło element robót głównych ujętych w stosunku podstawowym;

c) wysokości szkody poniesionej przez pozwaną na skutek opóźnienia powoda;

albowiem powyższe zostało ustalone wyłącznie na podstawie informacji przekazanych przez powoda, zaś ustalenia w tym zakresie wymagały wiadomości specjalnych, dokonanych przez biegłego.

2. art. 217 § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania T. C. w charakterze świadka wobec uznania, iż dowód ten zmierza jedynie do przedłużenia postępowania, podczas gdy świadek ten posiada wiedzę istotną dla rozstrzygnięcia sporu, gdyż uczestniczył bezpośrednio we wszystkich ustaleniach stron, zaś przesłuchanie świadka nie zmierzało do jego przedłużenia;

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bez wszechstronnego jego rozważenia poprzez:

a) uznanie, iż roboty wykonane przez powoda były robotami dodatkowymi w sytuacji, gdy prace te wynikały ze stosunku podstawowego;

b) uznanie, iż kosztorysy prac dodatkowych zostały zaakceptowane przez inwestora, w sytuacji, gdy inwestor zwrócił wykonawcy kosztorysy bez akceptacji z uwagi na brak uzgodnienia przez inspektora nadzoru, potwierdzenia wykonania robót przez kierownika robót oraz w związku z brakiem zatwierdzonych protokołów konieczności;

c) uznanie, iż strony zawarły dodatkową umowę o wykonanie dzieła w sytuacji, gdy do zawarcia dodatkowej umowy nie doszło.

4. art. 225 k.p.c. w zw. z art. 316 § 2 k.p.c. poprzez brak otwarcia rozprawy na nowo w sytuacji, gdy po jej zamknięciu ujawniły się istotne okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze powyższe skarżąca wniosła o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto wniosła o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c. W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Apelacja pozwanej jest niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ustalenia Sądu Rejonowego były w pełni prawidłowe i w całości zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za podstawę rozstrzygnięcia. Ponadto Sąd Okręgowy podzielił argumentację prawną podaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy wyczerpująco ustalił stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zaoferowanego przez strony i prawidłowo ocenił ten materiał dowody. Oparł się w tej mierze głównie na dowodach z dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana. Ponadto dał wiarę w całości zeznaniom powoda, które ocenił jako wiarygodne i spójne. Ocenę te podzielił Sąd II instancji.

Zasadnie nadto Sąd pominął dowód z przesłuchania świadków T. C., Z. S. i A. S.. Świadek C. był wzywany wielokrotnie i na terminy rozprawy nie stawiał się bez żadnego usprawiedliwienia, ponadto okazało się, iż adres podawany przez pozwaną, jednocześnie żonę świadka, był od początku adresem, pod którym świadek nie przebywał. Jednocześnie z wypowiedzi pełnomocnika na ostatnim terminie rozprawy wynikało, iż jest on w kontakcie ze świadkiem – zobowiązał się do zapewnienia jego stawiennictwa w przypadku kolejnego odroczenia terminu rozprawy przez Sąd. Co więcej, po zamknięciu rozprawy przedłożył oświadczenie firmy naprawczej dotyczące rzekomej awarii pojazdu świadka. W toku procesu jednak, pomimo kilku terminów rozprawy stawiennictwa świadka nie zapewniono, w tym nie przedstawiono żadnego usprawiedliwienia. Nawet po określeniu przez Sąd terminu w trybie art. 242 kpc nie zapewniono stawiennictwa świadka. Należy nadto zauważyć, iż z notatki zakładu naprawczego wynika, iż zawiadomienie o awarii pojazdu otrzymano o godzinie 9.11, do godziny 11.00, o której rozpoczęła się rozprawa, ani świadek, ani strona, ani pełnomocnik nie zawiadomili Sądu o przeszkodach w dotarciu na rozprawę. Całokształt działań, a raczej zaniedbań strony i jej świadka w toku procesu przed Sądem I instancji został przez ten Sąd prawidłowo oceniony, czego wyrazem było pominięcie dowodu z przesłuchania świadka. Podobnie Sąd prawidłowo pominął dowód z opinii biegłego wobec faktu, iż pozwana nie uiszczała zaliczki. Zgodnie bowiem z treścią art. 130⁴ § 1 k.p.c. strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiszczyć zaliczkę na ich pokrycie w

wysokości i terminie oznaczonym sądem. Z kolei §5 wskazanego przepisu stanowi, że w razie nieuiszczenia zaliczki sąd pominie (przepis nie przewiduje możliwości podjęcia decyzji na zasadzie uznania) czynność połączoną z wydatkami.

Wobec prawidłowości działań podjętych przez Sąd Rejonowy, a opisanych powyżej, ocenie został poddany pozostały materiał dowodowy naprowadzony przez strony. Sąd, mając na uwadze ciężar dowodu wynikający z treści art. 6 k.c., prawidłowo materiał ten ocenił. Prawidłowo zakwalifikował umowę łączącą strony, jako umowę o dzieło oraz ustalił, że strony uzgodniły zakres prac i wynagrodzenie za ich wykonanie.

Podobnie prawidłowo Sąd ustalił, iż twierdzenia pozwanej dotyczące kar umownych dotyczyły pierwotnej umowy i były już przedmiotem potrącenia w ramach rozliczenia tamtej umowy. Natomiast w zakresie rzekomych nieprawidłowości w wykonywaniu prac objętych umową w tym postępowaniu, zasadnie Sąd przyjął, iż pozwana okoliczności tych nie wykazała.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.